

Les noies de vint anys ho diuen... gairebé tot

Sense pèls a la llengua

Hem deixat que cinc noies (entre 20 i 25 anys), sense ningú que les escoltés, només el casset, parlessin entre elles de les seves experiències, dels seus desigs, dels seus problemes i, sobretot, de la seva relació amb els homes. Aquest n'és el resultat.

L experiència, l'havia feta uns mesos abans la revista francesa *Actuel*. Prenent com a punt de partida el qüestionari que Breton havia fet als seus companys del grup surrealista, va convidar unes quantes noies a parlar d'elles mateixes davant un magnetòfon. Com que no es tracta de fer comparacions, no ens aturarem ara a estudiar les diferències entre la conversa mantinguda a França i la nostra (que n'hi ha). El que ens interessava era saber què pensen les noies d'avui d'un seguit de temes, i que en parlessin amb la més absoluta llibertat. La Rosa, la Tània, l'Anna, l'Eva i la Maria van agafar el qüestionari i es van tancar a xerrar. Havia quedat clar que podien afegir i treure el que volguessin i que l'únic que havien de fer era trucar-nos quan haguessin acabat i passar-nos les cintes enregistrades. Ens hem limitat a transcriure-les, sense tocar-ne res: ni el que diuen, ni com ho diuen. La cosa va anar així:

—¿Què espereu dels nois?

MARIA: Que siguin decidits i que es comportin...

TÀNIA: Que em faci sentir bé com a dona. Quan conec un noi, d'entrada no espero l'home de la meua vida.

ROSA: Algú que m'atregui, o bé sentimentalment o bé sexualment. També espero comunicació. Per una banda espe-

res aquest element espontani, i per una altra, una certa complicitat que tampoc no vol dir amor etern.

—¿I què és el que us penseu que espera un noi d'una noia?

ANNA: En general, es diu que en principi esperen un clau i prou. Tampoc sé fins a quin punt això és veritat o no. Evidentment, hi ha de tot.

ROSA: Em penso que els tios són molt més simples que una tia a l'hora "d'esperar" alguna cosa. No es plantegen gaires coses.

TÀNIA: En tot cas, un home es planteja molt tard aquesta estabilitat. Fa la sensació que en principi busquen sexe. Mentre que per a una tia pot plantejar-se simplement una relació sexual agradable, però també hi entren altres elements, com pot ser això que he dit abans: sentir-se bé i, també, un cert joc de seducció. En tot cas, personalment, a banda el sexe, sempre busco alguna cosa més, que no vol dir un compromís ni res de seriós...

—¿Cal estimar per a fer l'amor amb un noi?

(El "no" per resposta és unànime i contundent.)

TÀNIA: En tot cas, estimar és un grau, i enamorar-se un altre.

EVA: És que pots estimar només una nit, o unes hores...

MARIA: Això vol dir que alguna cosa has de sentir per l'altre.

TÀNIA: És clar. Ni que sigui una miqueta, a mi m'agrada estimar. Estimar, en aquest sentit, vol dir que l'altre no et sigui indiferent. Només així aconseguixo donar molt de la meua part.

ANNA: En tot cas, el que no és veritat és que la tia necessiti estimar per fer l'amor amb un tio. Això és un greu error. I és per això que s'espanten tant quan una tia s'enrotlla amb diversos tios.

TÀNIA: Si haguessis d'estar enamorada de tots els tios amb qui vas o has anat..., ¡mare de déu!

ROSA: Jo penso que més que enamorar-te del tio, t'enamores d'alguna cosa en concret. Potser de la manera com et tracta, de la manera com fa l'amor, de les seves mans, etc.

ANNA: Queda clar que per a una dona, sempre hi ha alguna cosa més que sexe... I per als homes, no sempre.

MARIA: Això ho veus clar de seguida. El tio sempre està a punt, i la tia no.

—¿Què és el que més us sedueix d'un noi? ¿Com us agraden?

ANNA: El caràcter, la personalitat i el "cap". Que no sigui el típic fantasma que vacil·la. El físic, per mi, no és pas el principal.

EVA: N'hi ha de molts tipus. M'agraden els simpàtics i afectuosos, o els extrovertits i trempats. Però el que em sedueix... Pot ser que em sedueixin només amb un somriure, amb una bona mirada.

Aquesta visió de la dona com a encarnació del dimoni va perdurar i fins tot va créixer durant l'Edat Mitjana. Tomàs d'Aquino (1225-1274) creia que "la dona, més dèbil tant d'ànima com de força cor-

poral, està subjecta per naturalesa a l'home, en el qual predomina la raó". I per això "el pare ha de ser més estimat que la mare i mereix més respecte, perquè la seva participació en la concepció és activa

mentre que la de la mare és passiva i material". Però, en aquella època, és necessari diferenciar les dones de les classes baixes (que treballaven i que, a més d'estar sotmeses al marit, ho estaven, igual que ell, al senyor

feudal) i les de les classes altes, que reben instrucció (sobretot artística) i podien arribar a tenir poder de decisió en qüestions importants.

El Renaixement, malgrat els canvis profunds que va por-

TÀNIA: D'un tio em sedueix el *morbo* que pugui tenir per mi. El seu tarannà, la seguretat que tingui en ell mateix. El físic és important, però no és essencial.

MARIA: En el primer que em fixo és en el que diu i com ho diu. I després en el físic.

ANNA: Sí, però el primer que veus és el físic, i després el coneixes i veus si t'interessa o no.

EVA: Jo m'hi fixo molt, en el físic. N'hi ha alguns que realment espanten, i penso que potser són bons nois, però... Ha d'entrar pels ulls. Això, tampoc no vol dir que compleixi el cànon de bellesa típics. Al contrari, els massa guapos m'avorreixen.

ROSA: Ha de tenir màgia, alguna cosa que no t'ensenyi, així, d'entrada.

TÀNIA: Sí, que amb una mirada, per exemple, ja et faci sentir bé, desitjada, i no només un forat, per dir-ho d'alguna manera. La mirada és molt important...

MARIA: Abans, jo hi donava molta importància, a l'atracció física, i ara ja no tant.

ANNA: La majoria de les vegades t'atreu un xicot, i et tiba molt i no saps per què. I t'ho comences a preguntar i no pots descobrir-ho. No tens uns criteris pre-fixats perquè t'agradi o et sedueixi.

—¿Què sabeu del sexe que els homes no saben?

EVA: Moltes coses.

TÀNIA: Crec que un home no sap, o ho descobreix la majoria de les vegades molt tard, els misteris que envolta el cos d'una dona. Una dona és un piano amb moltes teclades, més que un home. I a l'home, li costa molt de descobrir-les.

EVA: Potser només és una qüestió de sensibilitat de la gent. Les dones tenen més sensibilitat. És diferent, si més no.

ROSA: Hi ha homes que es queden amb els tòpics, amb allò que han vist a les pel·lícules o en una revista porno.

TÀNIA: Sí, molt pocs es plantegen descobrir altres coses del cos de la dona. No sempre aconseguir un orgasme és l'ob-

tar a la societat, no va significar cap millora de la condició femenina. La revalorització de la bellesa i del cos humà feia que els homes admiressin les dones que posseïen aquests béns, però continuaven conside-

rant-les éssers inferiors, amb poc cervell i poc sentit comú. En aquesta època, cal diferenciar la situació de la dona segons la classe social a què pertanyia. No es pot comparar la situació, per exemple, d'una

Lucrecia Borja o d'una Isabel Gonzaga (que per la seva posició van poder envoltar-se dels millors artistes del seu temps), amb la de la resta de les seves contemporànies. És també l'època de les reines (Isabel la

jectiu final. Les carícies i el joc previ o posterior són molt importants. El joc forma part del sexe i pocs saben fer-ho.

—*¿És diferent el sexe per a un noi i per a una noia?*

MARIA: Sí, és clar. L'home sembla més mecànic. La dona fa servir una mica més altres sentits que l'home. Els homes i les dones són diferents, i aquesta diferència també es veu i es fa evident en el sexe.

TÀNIA: El sexe és una necessitat biològica, com qualsevol altra, tant per a l'home com per a la dona. Tanmateix, fa la sensació que per a l'home moltes vegades només sigui això.

MARIA: Sí. Les mares i les àvies ja ho diuen: l'home sempre està a punt. Jo he tingut temporades que podia prescindir totalment del sexe amb una altra persona. Et satisfàs tu mateixa i no necessites res més.

ANNA: En aquest sentit, ho hem sentit moltes vegades, això que l'home pot anar amb moltes dones i no passa res. I, en canvi, si ho fa la dona, és tractada com una puta. I si es pensa això, deu ser per alguna cosa. És com si la tia només es pot enrotllar amb la seva parella fixa. I, sense que això sigui cert o just, potser té alguna relació amb la manera de viure el sexe de forma diferent. Insisteixo, un cop més, això no vol pas dir que la dona hagi d'estar enamorada per mantenir una relació sexual amb un home.

TÀNIA: En tot cas, ho viuen de diferent manera

EVA: Crec que això és una herència cultural, que jo tinc superadíssima.

ANNA: Doncs jo penso que això no està superat de cap de les maneres. Una dona continua essent tractada de puta si va amb diversos homes alhora. I un home és considerat un triomfador.

TÀNIA: És evident, però, que un home enamorat i amb una relació estable amb una dona, pot tenir una relació puntual amb altres dones, i en cap moment això no vol dir que deixa d'estimar la seva xicota. Té la seva xicota i les amants. En

canvi, una dona pot fer el mateix, és a dir, estar enamorada i tenir altres relacions, però, en principi, si està satisfeta amb qui va, no té la mateixa necessitat que un home de tenir històries paral·leles. Si està a pler amb un, no necessita mirar a fora. Pot controlar molt més les

“Una dona continua essent tractada de puta si va amb diversos homes alhora. I un home és considerat un mascle i un triomfador.” (Maria)

seves necessites sexuals que un home.

EVA: No he sigut mai un home i no puc saber com és el sexe per a ells. A banda aquesta herència cultural que estableix que si un home té moltes relacions sexuals és un “mascle” i la dona, en canvi, una puta, no sóc capaç d'establir més diferències. Potser com que ells tenen una cultura sexual de revista pornogràfica i

les dones no, o no tant, fa que es visqui el sexe de manera diferent.

ANNA: En general, però, són molt més descarats. Una colla de tios veient una pel·lícula porno o mirant les fotos d'una tia que estigui bé, opinen molt més obertament entre ells, i entre ties no va així. Ells són molt més superficials que les dones. Un altre cop l'herència cultural.

TÀNIA: Sí, però encara que siguis capaç d'observar objectivament que es tracta d'herència cultural, hi ha moltes persones que la tenen molt ficada a dins i que actuen o es comporten d'acord amb ella.

MARIA: La diferència hi és, i la cultura també. Hi ha una diferència brutal encara que sigui a l'hora de parlar-ne. Alguns no tenen cap mena de tacte: dir a una tia al llit quines peres que té o quina figa...

TÀNIA: És com si es moguessin guiats per un instint animal molt més pur, poc controlat. La dona, jo crec que ho té més controlat. A més, una dona pot tenir una relació només per sexe, però en el fons, sempre intenta revestir-lo d'alguna altra cosa, que pot ser tendresa, joc, etc.

EVA: No hi estic d'acord. Jo he anat amb homes només per sexe, sense esperar-ne res més.

ANNA: Crec que físicament per a un home i per a una dona el sexe és igual. Exteriorment, però, les dones es reserven més coses, ja sigui per motius culturals o altres. En canvi, un home no té tantes reserves o prejudicis a l'hora de parlar-ne amb els altres.

—*¿Què creieu que diuen els homes de les dones entre ells?*

ANNA: És com una cursa per a veure qui arriba més lluny. Veure qui ha lligat més i ha aconseguit més.

TÀNIA: Parlen en un pla fals.

ROSA: Segurament, deuen fugir molt dels sentiments, encara que estiguin molt enganxats. En general, la cosa deu anar així.

TÀNIA: Quan estan amb l'amic íntim, penso que sí que en parlen més profundament, sense tanta superficialitat. Can-

Catòlica, Joana de Navarra...), però és igualment la de Joana d'Arc que “va pagar amb la vida el fet d'haver tingut el valor d'actuar com si no existissin limitacions al paper de la dona” (Elise Boulding). El

període de la Inquisició marca probablement el moment més denigrant de la dona. En efecte, considerada paradigma de tots els mals i de tenir tractes amb el diable, la dona no solament no evita els tribunals de la

Santa Inquisició, ans n'és la víctima preferida i sense escapatori possible. Val la pena de reproduir aquest fragment de les Actes de la Inquisició per a fer-se'n una idea: “Si el gènere de vida de l'acusada era dolent,

era clar que quedaven provades les seves relacions amb el diable; si era piadosa i es comportava de manera exemplar, era obvi que fingia, car aparentava pietat per tal que ningú no pogués sospitar que estava en

via molt si parlen dos amics íntims o si es tracta d'ua reunió de xicots parlant de dones. No són tan sincers.

MARIA: Les dones en parlem molt més, d'ells, i més profundament entre nosaltres.

ROSA: Les dones som molt més sinceres, i potser ens expliquem massa i en parlem massa.

—¿Què tenen al cap els homes quan fan l'amor?

MARIA: Potser tenen al cap una altra dona.

EVA: O una imatge porno. O el partit de futbol.

(Riallada general.)

TÀNIA: Sí, i més si el Barça acaba de guanyar per sis gols a un... En tot cas, no sé si és a tu que tenen al cap. Això, m'agradaria esbrinar-ho algun dia.

—¿Heu pensat alguna vegada que els homes us tenen por?

(Un sí unànime.)

MARIA: Sí, a vegades s'espanten i tot, i fugen per cames.

TÀNIA: Estic convençuda que qui talla el bacallà en definitiva és la dona. I això ells ho saben, però no els ho pots fer veure així com així. Has de fer veure que qui domina és ell, i si per una d'aquelles ho fas tu, s'espanten i poden arribar a fugir i tot...

MARIA: Sí, has de fer veure que qui se'dueix és ell, encara que no sigui així.

TÀNIA: També tenen por que la dona s'enamori. Això és d'un masclisme i una ingenuïtat enormes. Et diuen: "¿però no t' enamoraràs, oi?" S'acolloneixen per això, i van molt equívocats.

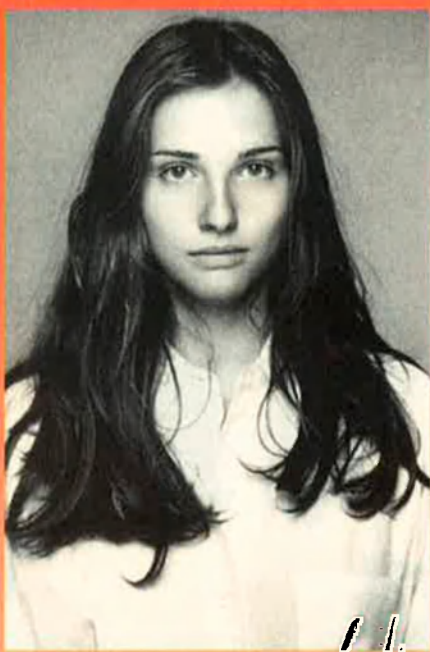
ANNA: Jo crec que moltes vegades es pensen que la dona ja busca una relació estable. No es creuen que només vulguis sexe. Es pensen que t'enrotlles i ja vols portar-los a l'altar. Hi ha de tot, però en general, aquest temor és infundat.

TÀNIA: Por que la dona vulgui més del que ells estan disposats a donar o, també, por de pensar o saber que la dona té més poder que ells.

—¿Us frustra, l'ús del condom?
(Un sí general, encara que tímid, segurament perquè creuen que no hauria de frustrar.)

EVA: Sí, però em deixarà de frustrar...

MARIA: Sembla que encara els costi més, a ells, posar-se'l.

“Qui talla el bacallà en definitiva és la dona. I això ells ho saben, però has de fer veure que qui domina és ell, i si per una d'aquelles ho fas tu, s'espanten...” (Tània)

De totes maneres a mi no m'agrada.

TÀNIA: Em frustra en la mesura que no deixo de veure'l com un tros de goma que es posa pel mig. Impedeix el contacte més natural. No és natural, i és com si la cosa hagués de perdre part de la seva sensibilitat. Però no es poden fer bromes.

EVA: Per nassos, vaja, que no ens ha de frustrar.

—¿La sida us fa por? ¿Hi penseu quan coneixeu algú? ¿Us ha fet canviar els hàbits?

ANNA: Últimament, sí que hi penses. Abans, no.

MARIA: Sí, és un problema que tenim, i que canvia els hàbits.

EVA: Costa, però. No és tan fàcil canviar d'hàbits. Ara, miro de portar sempre condoms a sobre. I, potser, ja no vaig amb tants xicots com abans.

MARIA: Si no tens una relació estable, t'has de mentalitzar, i prendre mesures de precaució encara que et costi.

—¿Què en penseu del feminisme? ¿I de les feministes?

MARIA: A mi, m'avorreixen força.

ROSA: No m'agrada la visceralitat que de vegades mostren algunes. Ara, entenc que la lluita feminista hi sigui perquè les coses no són com haurien de ser.

ANNA: Ha d'haver-hi feminisme, però s'ha de saber fer bé, perquè a la que bades ...

TÀNIA: ...es converteix en masclisme. Una feminista histèrica, aferrissada, per mi esdevé masclista.

EVA: Jo no n'he coneguda mai cap.

TÀNIA: A mi em sobren les feministes militants. El que em calen són dones conscients de la seva condició i de les desigualtats a què puguem estar sotmeses.

ANNA: Hi ha de tot, però.

TÀNIA: Com tot, és clar.

ROSA: Sí, però és important que hi siguin.

ANNA: Jo ho comparo molt amb el moviment obrer i el sindicalisme. Obrers, n'hi haurà tota la vida, i conscients també. Però, hi ha d'haver organitzacions que els guiïn. Les feministes tenen el meu suport, però jo no he militat mai.

—¿Us exciten les pel·lícules i la literatura porno?

EVA: Depèn de si són bones o dolentes.

ANNA: Les pornogràfiques més tronades o dures foten fàstic. Una altra cosa són les pel·lícules amb argument i eròti-

contacte amb el diable. Si durant l'interrogatori manifesta por, és evident que és culpable: la consciència la delata. Si en canvi, convençuda de la seva innocència, es mostra tranquil·la, no hi ha dubte que és cul-

pable, perquè, en opinió dels jutges, és propi de bruixes mentir descaradament. Si s'oposa a les acusacions i tracta de justificar-se, això és testimoni de la seva culpabilitat; si, contràriament, desesperada per les mons-

truoses impostures que s'alcen contra seu, perd la força i calla, ens trobem davant una prova directa de la seva criminalitat. Si la infeliç torturada mou els ulls com una boja per causa dels patiments insuporta-

ques. Aquestes sí que exciten.

TÀNIA: A mi, en tot cas, m'ha arribat a excitar la literatura eròtica. I en cinema, pel·lícules eròtiques. La pornografia pura i dura, aquelles pel·lícules classificades X, em produeix més aviat fàstic.

MARIA: A mi també m'excita molt més la cosa eròtica.

EVA: Doncs a mi una revista pornogràfica, sí que em pot excitar en un moment donat.

—*¿Hi ha coses que no us deixeu fer? ¿Poseu límits al sexe?*

*(L'entrenou és considerable. D'entrada sembla que no se sàpiga ben bé què con-
testar.)*

EVA: Per principi, així d'entrada, no hi ha coses que no vulgui fer o provar. Sóc molt oberta.

ROSA: No, jo tampoc em nego a res per principi. El que sí que demano és un cert acord. Una complicitat. Les coses es comenten, i si va bé i ve de gust, doncs...

EVA: Jo no tinc gaires manies en aquest sentit, però ha de ser en el moment adequat. Cada cosa en el seu moment.

TÀNIA: Doncs jo sí que tinc manies. El sadomasoquisme, per exemple, no em va gens ni mica. Ja d'entrada. Prefereixo provar altres coses.

ROSA: De vegades, tinc la sensació que el tio vol provar el somni o la fantasia de la seva vida, i sembla que tu hagis de satisfer-lo perquè ell ho vol en aquell moment. I això no és. A mi m'agrada que les coses surtin naturals.

EVA: En aquest tema, encara hi ha molts tabús. I jo em penso que es poden fer coses molt boniques a nivell sexual. D'entrada jo sóc oberta a provar coses noves. No saps mai amb què et pots trobar...

ROSA: Jo també, però si hi ha bon rotllo amb el tio i pots dir sí o no...

MARIA: Això depèn molt del moment i de la persona. Si li tens confiança i en aquell moment et ve de gust jugar, no hi ha cap problema.

—*¿Quina és la frase més excitant que mai us hagin dit?*

TÀNIA: No se'n diuen gaires, de frases excitants. En tot cas, són paraules dites en el moment just i de la manera apropiada, i que pel que sigui t'han quedat gravades. Però que descontextualitzades, poden sonar fins i tot ridícules o que, a una altra persona, no li facin cap gràcia

**“Si admets que tant et pot atreure un home com una dona, la cosa lògica seria admetre que tant pots tenir relacions sexuals amb un tio com amb una tia.”
(Rosa)**

ni l'excitin. Una vegada em van dir –insisteixo en el context–: “Tània, que vinc”. I em vaig posar molt “nerviosa”. Intuïa que venien moltes coses...

MARIA: Jo encara no he conegut cap Cyrano.

(Riure general.)

ROSA: En tot cas, no són frases memorables pel contingut, sinó el que et pu-

guin dir en un moment donat i que causi efecte en tu mateixa...

MARIA: Doncs jo penso que estaria molt bé que hi hagués Cyranos que et diguessin coses maques i ben dites.

TÀNIA: Una cosa són les frases ben dites i una altra són les frases o paraules que t'hagin excitat i que no oblidés mai. No sempre és el mateix.

EVA: Un dia que estava en una discoteca molt borratxa, un xicot que ja tenia clissat de feia temps, per fi es va decidir a dir-me alguna cosa. Va ser molt lamentable que jo estigués tan borratxa, perquè no vaig poder aprofitar-ho.

MARIA: Però, què és això que et va dir i que et va excitar...

ROSA: Vinga, digue-ho.

EVA: ...Em va dir: “tinc ganes que em facis una mamada...”. En aquell moment això em va excitar, perquè mai m'hagués imaginat que aquell mosso arribés a dir-me una cosa així. I, encara ara, maleixo els efectes de l'alcohol... Vaig perdre l'oportunitat de la vida...

—*Abans de sortir, ¿us vestiu pensant que així agradareu més? ¿Us agrada agradar?*

TÀNIA: És clar que t'agrada agradar. I això ho tinc en compte a l'hora de vestir-me.

MARIA: T'has d'agradar tu primer, perquè si no...

ANNA: La veritat és que quan em llevo al matí per anar a treballar, no penso gaire si agradaré o no. Tinc pressa i no m'hi fixo. Ara, quan surto al vespre, sí que tinc en compte com vestir-me.

TÀNIA: Són dos moments diferents. Depèn de si vaig a treballar o de marxa, jo em vestiré d'una manera o d'una altra. Si he quedat amb algú per anar a un concert, això també em determinarà a l'hora de vestir-me.

En tot cas, sempre tinc en compte la meva imatge. I si no m'agrada, no estic còmoda.

ROSA: En general, a tothom li agrada agradar. Coqueteria...

bies, significa per als jutges que busca amb els ulls el diable; si té els ulls immòbils, vol dir que ja ha trobat el diable i l'està mirant. Si suporta les tortures horribles, vol dir que el diable l'ajuda i cal causar-n'hi més. Si no

resisteix i expira sota la tortura, és evident que el diable l'ha matada per tal que no confessi i reveli el misteri”.

Caldrà esperar fins a mitjan segle XVIII, i sobretot fins a la Revolució Francesa, per-

què el paper de la dona dins la societat comenci a ser tímidament modificat. Sorgeixen les primeres veus crítiques, com la de la francesa Olympe de Gouges, autora de la *Declaració dels Drets de la Dona*, rè-

—*Dustin Hoffman diu que ha de fer-ho almenys cada cinc dies...*

EVA: No hi estic d'acord. Tantes vegades com es pugui...

TÀNIA: ...i et deixin...
(*Més rialles.*)

MARIA: Com més ho fas, més ganes en tens ...

—*¿Us exciten les noies?*

MARIA: A mi no m'exciten les noies, però sí que em fixo alguna vegada en alguna que és més bonica.

ANNA: No m'exciten, a mi.

ROSA: A mi sí, però no en general. En concret, alguna sí.

ANNA: Amb el que estic d'acord és que alguna et pot arribar a atreure, però per a tenir-hi relació sexual...

TÀNIA: Sí. Pots trobar una dona atractiva, i reconèixer-ho sense cap problema. Quan una noia és maca i atractiva, no tinc cap problema a reconèixer-ho. Ara, no m'ha passat encara mai que aquesta atracció em faci desitjar tenir relacions sexuals amb altres dones.

EVA: Si no ens pesés tant l'herència cultural, potser ens plantejaríem amb més naturalitat tenir relacions bisexuals.

ROSA: Si admets que tant et pot atreure un home com una dona, la cosa lògica seria admetre que tant pots tenir relacions sexuals amb un tio que amb una tia.

EVA: Sí, però no has de forçar res que no sigui o no ho sentis natural. No ho has de fer perquè la cosa lògica seria fer-ho.

TÀNIA: És clar. Cada cosa té un procediment natural. I quan el cos t'ho demani, i ho veus clar, aleshores, endavant. ¿Per què no? Estic convençuda que entre dues dones la cosa ha de canviar moltíssim. Potser hi ha més sensualitat pel mig. Però a mi m'agraden molt els homes.

EVA: No ho he fet encara, però deixo la porta oberta. Mai se sap.

ROSA: En tot cas, fins que no t'ho plantejes, no ho saps. D'entrada, pot ser que

t'hi neguis, a provar-ho, per qüestions educacionals. I potser, si t'ho plantejes, t'adones que és una possibilitat més entre altres. Depèn dels límits que et poses.

—*¿Què us motiva més: dos homes i una dona o dues dones i un home?*

EVA: Dos homes i una dona. M'agrada

“No és veritat que la tia necessita estimar per fer l'amor amb un tio. Això és un greu error. I és per això que s'espanten tant quan una tia s'enrotlla amb diversos tios.” (Anna)

més la idea de ser jo el centre, la protagonista. Que estiguin per mi.

MARIA: Sí, jo també prefereixo ser l'única dona i dos homes per a mi.

TÀNIA: A mi em pot motivar més dues dones i un home perquè segur que ens entendríem millor. El conjunt tindria més tendresa i sensualitat. Però hi ha aquesta possibilitat de compartir un ho-

me, i això no em motiva. Prefereixo tenir-lo només per a mi.

—*¿Quin és el ritual de seducció? ¿Com actueu?*

EVA: ¿Ritual? ¿Quin ritual? No hi ha ritual.

MARIA: No hi ha un ritual establert, però hi ha un contacte. En el meu cas, ha d'haver-hi un contacte físic. Quan conec un xicot i m'interessa, el toco...

TÀNIA: I les mirades que diuen molt. I, també, tocar-se. Sobretot encetar un joc, bé amb mirades, bé amb paraules. El joc és la meua forma de seducció preferida. No m'agrada anar directa al gra. M'agrada un preludi de joc, que faci patir una mica, que creï un desig. Tens clar com acabarà tot, però hi ha molt de plaer a fer les coses una mica difícils. Les coses fàcils no tenen al·licient.

ROSA: Cal complicitat, llançar una mirada clara i “rara”...

—*Sense pensar-ho gaire ¿Amb quants homes heu estat?*

MARIA: Uns quinze.

EVA: Mira, em faria il·lusió comptar-ho. Un dia que no sàpiga què fer, em posaré a repassar-los. Calculo al voltant de vint.

TÀNIA: Uns deu.

ANNA: Uns vuit.

ROSA: Sis o set.

—*¿Quines són les vostres fantasies eròtiques preferides?*

(*Silenci general.*)

MARIA: Un orgasme que no s'acabés mai, però això més que una fantasia és una utopia.

EVA: Jo sóc més pornogràfica... De vegades, m'agradaria despertar-me i estar abraçada a una cigala immensa.

ANNA: ¡Un clau amb el Mickey Rourke!

ROSA: Jo no en tinc cap de concreta. El que m'agradaria és tenir una relació amb algú prohibit, el més difícil del món. Aconseguir una cosa prohibida.

TÀNIA: Doncs, jo dec de ser una mossa molt avorrida perquè no tinc, així d'en-

plica de la Declaració dels Drets de l'Home, redactada al principi de l'etapa revolucionària, o de l'anglesa Mary Wallstonecraft, autora de *Vindicació dels drets de la Dona*, publicada en 1792, en la qual defen-

sa el dret de la dona a l'educació, al treball i a la vida pública. Malgrat algunes millores aconseguides per les dones en el període revolucionari (drets hereditaris, llei del divorci, supressió d'alguns privilegis mascu-

lins...), la dona va continuar essent considerada un ésser inferior. El mateix Jean-Jacques Rousseau, les idees del qual formaven la base de la Revolució, considerava que l'educació de les dones havia de ser re-

millor, i també parlem amb més sinceritat.

TÀNIA: Jo he tingut oportunitat de tenir nois molt amics, i en concret un, i li he contat i li conto coses que no explico a l'amiga de tota la vida.

MARIA: Jo depèn del tema. Hi ha coses que comento més còmodament amb una dona que no pas amb un home.

—*¿La fidelitat és important? ¿Sou fidels?*

MARIA: Bàsica, bàsica. No és un valor moral, ni tampoc és només en el terreny físic. Però és important ser fidels als altres.

EVA: Ser fidels a nosaltres mateixes és bàsic. En una relació de parella, tant pot ser un l'infidel com l'altre. En tot cas, el que és important és ser fidel a un mateix.

TÀNIA: Per mi, la fidelitat és una paraula inventada. Prefereixo parlar més de respecte i de sinceritat que de fidelitat. A més, la infidelitat no solament pot ser física; pot ser mental, també. Penso que si hi ha respecte mutu, no cal parlar de fidelitats o infidelitats. Reconec, però, que no m'agrada que em comparteixin amb una altra.

EVA: En una parella, cal diferenciar la lleialtat de la fidelitat.

Rosa: Sí, la fidelitat és més aviat aquell valor moral que t'han inculcat, com el de la virtut, o la virginitat. Mentre que la lleialtat o el respecte sí que són valors importants per a tu, i te'ls imposes tu.

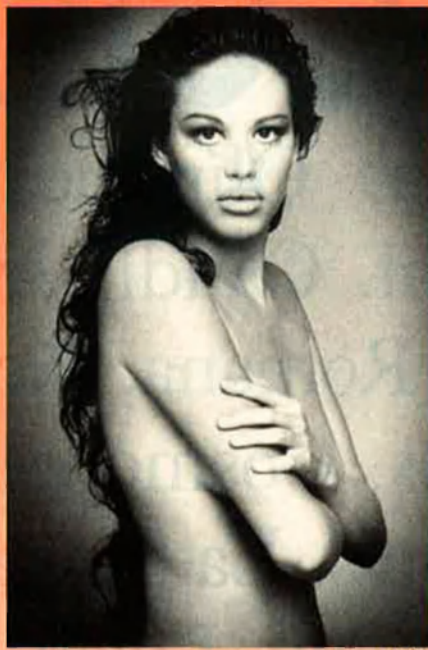
ROSA: Jo penso que la infidelitat et pot fotre moltíssim. I això, tant a un tio com a una tia. I de fet, tu pots ser sincer, però mai ho dius tot perquè saps que, determinades coses, no les pots dir perquè a l'altre no li agradaria, sentir-les.

ANNA: Evidentment que sí. Ara estem molt millor.

TÀNIA: La primera resposta que et ve al cap és que sí, sense cap mena de dubte. Però, de vegades em penso que devia ser tot molt més passional i més pur abans. Segur que quan més difícils tens les coses, més gust i passió hi trobes. Es allò

que quan més difícil i prohibida és una cosa, més bé t'ho passes volent aconseguir-la. En certa mesura, ara ho tens tot més permès i més al teu abast, i sovint fa que es perdi l'encant i la passió. Abans, hi havia més *morbo*.

EVA: Jo crec que ens ho passem molt

“Estaria molt bé que hi hagués Cyranos que et diguessin coses maques i ben dites.” (Maria)

millor que les nostres mares. Ara, algunes coses ja estan superades, però sempre n'hi ha de noves.

ANNA: Per mi, tenir més possibilitats de fer coses, ja és un gran avantatge respecte a les nostres mares.

—*¿Què és allò que els homes generalment no fan mai i que us agradaria que fessin?*

EVA: Moltíssimes coses, ¿no?

ANNA: Que tinguessin més detalls i fossin més valents.

TÀNIA: Sí, sobretot, haurien de tenir més detalls. A tots ens agrada que ens consentin i ens facin sentir bé. Una altra cosa és que em penso que molts nois encara no saben quina diferència hi ha entre fer l'amor i cardar. Haurien de saber que hi ha diferents maneres de fer les coses.

ROSA: A mi m'agrada que em tractin bé. I que em facin sentir especial. I això s'ho plantegen molt poc. Les dones s'han de cuidar molt.

MARIA: Jo crec que les coses tenen un procés, però també tenen un preu. Encara que només vulguis sexe amb un tio, és clar que això no es dona així com així, en general. T'han de seduir i has de seduir. M'agrada estar pendent d'altres coses, com per exemple de les carícies, dels detalls, etc. Potser és el que comentàvem al principi. Són maneres diferents de viure les coses. Les dones donem importància a moltes coses, i potser els homes no tant.

ROSA: En general, és cert que obliden els detalls i les formes. No donen importància a moltes coses que són importants per a una dona.

TÀNIA: Perquè hi ha els qui només busquen dones per sexe, per satisfer-se ells només, i hi ha als qui realment els agraden les dones. I això vol dir que els agrada fer-los sentir bé i gaudir-les al màxim. D'aquests últims, n'hi ha ben pocs.

ROSA: Moltes vegades esperes la resposta que tu vols. Unes vegades esperes una cosa i altres vegades n'esperes una altra.

En tot cas, no sempre aconseguixes el que desitges.

ANNA: En definitiva, les dones donen importància a moltes coses que els homes ni es plantegen.

—*Per acabar: què preferiu: ¿ensenyar directament o suggerir?*

TOTES: Suggerir.

classes més baixes treballaven en la indústria tèxtil, en la impremta, la mineria i, sobretot, en el servei domèstic. Segons Eulàlia de Vega (*La mujer en la historia*), per a la burgesia, “el servei domèstic es

converteix en un signe exterior de la seva posició econòmica”. Mentrestant, les filles de les classes més acomodades van començar a desenvolupar feines més qualificades: mestres, infermeres i, més endavant,

amb l'aparició de la màquina d'escriure, oficinistes, feina que fins aleshores havia estat exclusiva dels homes. L'entrada de la dona a la universitat no es produeix fins prou avançat el segle XIX (la primera

dona advocadessa dels Estats Units és de l'any 1869). La francesa Marie Curie, dues vegades premi Nobel, és el símbol, de tan rar i tan excepcional com és, de les primeres dones científiques.